

ת"פ 48654/01/16 - מדינת ישראל נגד א כ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48654-01-16

בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א כ

הנאשמים

הכרעת - דין

הנאשם זכאי.

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת 1, בת זוגו של הנאשם, הוא אמר לה "אני אראה לך מה זה, אני ארצח אותך, אני אראה לך מה זה, את תצאי מפה". כחודש לפני כן, אליבא דכתב האישום, שוב בעת ויכוח, אמר הנאשם למתלוננת 1 "אני ארצח אותך ואת אימא שלך ואת אחים שלך". בהזדמנות אחרת, הואשם הנאשם שבמהלך ויכוח בינו לבין בתו (המתלוננת 2), אמר לה "אני אבנה ארונות לך ולאיימא שלך".

ע"ת 1, גברת ע ט, העידה שחזרה הביתה מים המלח בסמוך לשעה 19:30 - 20:00. הנאשם התקלח וכנראה שמע אותה נכנסת לבית. הוא התחיל לקלל אותה "אני ארצח אותך, אני אראה לך מה זה ולמשפחה שלך" (ע' 3 לפרוטוקול שורה 21) וכן "אני ארצח אותך, אני אראה לך מה זה, זה הבית שלי ואני אראה לך מה זה ואני אזרוק אותך מהבית". המתלוננת 2, בתם של הנאשם והעדה, ש, אמרה שאי אפשר להמשיך לשמוע את הקללות האלה והתקשרה למשטרה. לדברי העדה, לא היא התקשרה בעצמה למשטרה על אף טענתה שהנאשם איים עליה ברצח, כי היא לא רצתה לפגוע בילדיה. לאחר הפניה של בתה למשטרה, העדה הסתגרה במטבח. העדה טענה שבמשך 32 שנים הנאשם מאיים עליה ומקלל אותה. היא אף פנתה לאביו של הנאשם כחודש וחצי לפני כן, "חשבתי אולי האבא ירגיע אותו" (ע' 4 לפרוטוקול שורה 32). לעדה מספר טרונות נגד הנאשם - שהוא מאיים עליה, שהוא מפלג את הילדים, הבית בו גר הוא שלה ולא של הנאשם והוא אינו תורם דבר למעט חובות.

בחקירתה הנגדית המתלוננת השיבה שעל אף שהיא איננה נשואה לנאשם כדת משה וישראל, הם חיים ביחד 32 שנים והנאשם הוא אביהם של שני ילדיה (ב, שהוא בן 31 והבת ש, אשר התקשרה למשטרה, שהיא בת 26). למרות שלדבריה הנאשם מאיים עליה במשך שנים היא אף פעם לא פנתה להוצאת צו הגנה נגד הנאשם. אדרבא, אחרי שמנעו מהנאשם להחזיק בנשק ולשמש כמאבטח, המתלוננת כתבה מכתב כדי לעזור לו לקבל את הנשק בחזרה (ע' 10 לפרוטוקול שורה 9). הנאשם הורחק למשך מספר ימים מהבית בעקבות תלונתה נשוא כתב האישום ובזמן זה המתלוננת החליפה את המנעולים בבית מבלי לתת לנאשם מפתח. הנאשם הגיש נגד המתלוננת תביעה בבית משפט לענייני משפחה לפירוק שיתוף וחלוקת רכוש. בית המשפט לענייני משפחה הוראה למסור מפתח הבית לנאשם.

המתלוננת 1 אישרה שהיא הגישה תלונה נגד הנאשם ב-2004. תלונה זו כנראה נסגרה בעילה "חוסר אשמה". לשאלות ב"ב הנאשם בעניין שעת הגעתה הביתה ביום האירוע, בעניין הזמן שחלף עד שבתה (המתלוננת 2) צלצלה למשטרה ובעניין שעת הגעתה של המתלוננת 1 למשטרה למסור עדות, המתלוננת 1 מסרה תשובות שונות וסותרות. היא נשאלה שוב מדוע היא לא הגישה תלונות במשטרה אם אכן במהלך השנים הנאשם מאיים לרצוח אותה, היא חזרה ואמרה שהיא לא רצתה לפגוע בילדים. העדה נשאלה מדוע בנה, שהוא שוטר, אם שמע את איומי הרצח החוזרים של אביו נגד אמו, לא הגיש תלונה במשטרה והיא השיבה שהבן "לא רוצה להתערב" (ע' 13 לפרוטוקול שורה 25).

הודעת העדה הוגשה כראיה לבקשת ב"כ הנאשם וסומנה (נ/1). בהודעתה, החוקר הסביר לה שהיא יכולה להוציא צו הגנה נגד הנאשם, דבר שבדיעבד היא לא עשתה. בבית משפט המתלוננת 1 אמרה שאמנם החוקר הסביר את עניין הוצאת צו הגנה "אבל אני לא מבינה בזה" (ע' 14 לפרוטוקול שורה 12).

בהודעתה (נ/1) העדה אמרה לחוקר שמזה חודש וחצי היא לא מדברת עם הנאשם. לדבריה, אז היה ויכוח דומה עם איומים והיא שוחחה עם אביו של הנאשם. לטענתה, הוא אמר "אותן מילים (שאמר באירוע ביום 23.1.16 ד.פ.)" "אני ארצח אותך ואת אימא שלך ואת אחים שלך" (שם, שורה 37). לעניין האירוע מיום 23.1.16, אמרה שהיא חזרה מהים ו"כנראה הוא (הנאשם ד.פ.) שמע אותי וחשב שאני קיללתי אותו, ככה הוא אומר ואני שומעת אותו מקלל" (נ/1 שורות 13 - 14). בהמשך תיארה העדה בהודעתה, שהנאשם "יצא מהמקלחת והחל לקלל" "אני אראה לך מה זה, אני ארצח אותך אני אראה לך מה זה, את תצאי מפה" והילדה המסכנה (ע"ת 2 ד.פ.) הרימה טלפון למשטרה ואני אמרתי לו אני לא אצא מהבית והבת אמרה הפעם אני אעשה לזה סוף" (שם, שורות 15 - 16). החוקר שאל את העדה "מה בדיוק היו המילים שלו" (של הנאשם ד.פ.) והיא השיבה "אני אראה אותה מה זה, קילל את האימא שלי ואמרתי לו למה אתה מקלל ואני לא קיללתי אותו אמר אני אראה לכם מה זה אני ארצח אותך" (נ/1 שורות 29 - 32).

העדה אמרה לחוקר שהנאשם "כל הזמן מילולי, קללות, זורק ושובר דברים, כל מיני חפצים שהיה לו אז מתחיל לזרוק. הוא מאוד מסוכן" (שם, שורה 43) וכן "גם עכשיו שהוא מתעצבן וזורק דברים בעצבים, אם יהיה לו עוד שגעון יכול לזרוק עלי" (שם, שורה 51). החוקר שאל את העדה אם היא "התגרית בו או משהו דומה כשבאת היום לבית?" והיא ענתה "לא" (שם, שורות 58 - 59). לשאלה אם היא גם מקללת את הנאשם או צועקת עליו? השיבה "כשהוא מקלל אני יענה לו" (שם, שורות 60 - 61). לדברי העדה בהודעתה, היא לא התלוננה "כי לא רצית בגלל הילד לא רוצה את הבלגן" (שם, שורה 66). לשאלת החוקר "אז למה באת היום?" השיבה "הבת שלי הייתה בבית ואמרה אני לא יכולה להמשיך ככה. אמרה אני לא אעבור על זה בשקט" (שם, שורה 68).

ע"ת 2, גברת ש כ, היא בתם של המתלוננת והנאשם. העדה תיארה שהנאשם ביום 23.1.16, נכנס להתקלח. או אז החל ויכוח בין הנאשם לבין אמה עם "צרחות וקללות" ו"היו קללות קשות ואני נלחצתי" (ע' 17 לפרוטוקול שורות 1 - 2). העדה לא רצתה לחזור בבית משפט על הדברים שנאמרו באומרה "אני לא מסוגלת לדבר, לא מולו (מצביעה על הנאשם) ... היו "קללות של אלימות וזה מתבטא בכל מיני אופנים" (שם, שורות 8 - 9). "הם (הנאשם ואימא ד.פ.) התווכחו והיא קיללה אותו והוא החזיר לה" (שם, שורה 11). "[ה]דברים רשומים בהודעה במשטרה" (שם, שורה 12). המאשימה רעננה את זיכרונה של העדה. העדה המשיכה לומר שלא נעים לה לומר את הדברים בנוכחות הנאשם. לבסוף היא התבקשה לקרוא מהודעתה במשטרה שם אמרה שהנאשם "החל לצעוק לטרק את הדלת ולקלל אותה שירצח אותה קללות איומים" (ע' 18 לפרוטוקול שורה 8). לענין האירוע אמרה "אני זוכרת שהוא היה במקלחת והיו קללות והוא התעצבן ואז אני זוכרת שהוא יצא, לקחתי את אימא מהר לחדר ונעלתי את הדלת ואז לא נתתי לה לצאת ואז הוא המשיך להיות עדיין סוער ולקלל" (שם, שורות 14 - 15). העדה היא זאת שהזמינה את המשטרה למקום. לענין הדרך שהוויכוח החל אמרה "היא (אמה, ד.פ.) זרקה לו איזה מילה והוא נפגע והתחיל" (שם, שורות 22 - 23). העדה אמרה שהיחסים בינה לבין אביה טובים. "אני והוא מסתדרים" (ע' 19 לפרוטוקול שורה 7) ולאחר ריענון זיכרון, אמרה שהנאשם לפעמים אמר לה דברים קשים כגון "אני אבנה ארונות לך וליאמא שלך" (שם, שורה 22). לגבי האיום כלפי האם ביום 13.8.15 אמרה "זה קרה. זה היה בשעת כעס וזה קרה" (שם, שורה 23). העדה נשאלה מדוע אם האירוע היה ביום 13.8.15 היא הגיעה למסור הודעה במשטרה רק ביום 20.11.15. היא השיבה "זו הייתה תקופה שהוא לא היה מגיע הביתה והוא רצה לחזור והיו לי חששות שעוד פעם יקרה אותו סיפור ואז כדי למנוע את זה" (שם, שורות 26 - 27). לשאלות בית המשפט עלה שהנאשם לא גר בבית ואילו העדה ממשיכה לגור בבית עם אמה. הבת אמרה שהיא לא רצתה שאביה יחזור הביתה "לא סתם קרה המקרה הזה, לא רציתי שזה יחזור על עצמו שוב" (ע' 20 לפרוטוקול שורה 7). העדה הסבירה שהיא הגיעה למסור הודעה רק אחרי חודשיים "קודם כל שלא תיפגע לו הפרנסה של אבא. זה לא פעם הראשונה שזה קורה בין אבא ואימא שלי. היה את הקטע שהוא צריך לחזור הביתה ופחדתי מזה שיהיה אותו סיפור ומאוד נרתעתי כי לא רציתי להרוס לו את הפרנסה" (שם, שורות 15 - 18).

בחקירה נגדית אשרה העדה שגם היו קללות מצד אמה. העדה זכרה שהוויכוח בין האם והאב היה בערב אך היא "לא זוכרת בדיוק מתי" (ע' 21 לפרוטוקול שורה 11). מעדותה בחקירה הנגדית עולה שהוויכוח החל לפני שהנאשם נכנס למקלחת (שם, שורות 22 - 23). העדה נשאלה בענין כניסתה לחדר עם אמה והשיבה "היינו בחדר ואז באה המשטרה". יחד עם זאת, היא לא יכלה לומר "מתי יצאתי מהחדר" (שם, שורות 28 - 29). לשאלה אם הייתה הפרדה מוחלטת בין האם לבין האב מהרגע שהעדה הכניסה את האם לחדר השיבה שאינה זוכרת. תחילה אמרה שאביה יצא מהמקלחת ונכנס לחדר (שם, שורה 31). אולם לשאלה ספציפית אם הנאשם נכנס לחדר בו נמצאת האם, השיבה "אני לא זוכרת בדיוק" (ע' 22 לפרוטוקול שורות 1 - 2). לדברי העדה אחרי שהזמינה את המשטרה היא יצאה מהחדר "לראות שאבא בסדר" והיא הלכה אליו. היא לא זוכרת אם אמה נשארה בחדר או אם יצאה (שם, שורות 8 - 9). העדה עומתה עם דברים שמסרה בהודעתה שהכניסה את אמה לחדר ונעלה את הדלת ואמרה לאמה "אנחנו מפה לא יוצאות והתקשרתי למשטרה" ואז ממשיכה "אני יצאתי ניסיתי לדבר איתו והוא קילל אותי ואז השוטר הגיע שמע הכול" (ע' 23 לפרוטוקול שורות 2 - 5). העדה אישרה את דבריה במשטרה. לשאלה אם מרגע שנעלה את הדלת של החדר עד להגעת המשטרה, למרות יציאתה מהחדר, לא היה מגע בין אביה לבין אמה השיבה "לא. כי אני הלכתי אליו, לא נתתי לה להתקרב אליו" (שם, שורה 9). העדה מסרה שהמשטרה הגיעה "מאוד מהר" (שם, שורה 11). היא הסכימה עם הסניגור כי ייתכן שהאירוע היה בין 22:00 - 23:00 בלילה ולא בין 19:30 - 20:00 כפי שהעידה אמה. היא גם הסכימה שייתכן שחלפו כ-10 דקות מהרגע שאמה חזרה לבית עד שהתחילו הצעקות ואמה הוכנסה על ידה לחדר. העדה אישרה שאמה אמרה בוויכוחים עם הנאשם שהיא תוציא אותו מהבית (ע' 24 לפרוטוקול 10). העדה, על אף שאמרה שחששה מפני הנאשם "קצת", אמרה שלא פנתה לגורמים להרחיקו מהבית (שם, שורות 13 - 14). החוקר בעת גביית הודעת

העדה, מספר חודשים אחרי האירוע, הפנתה העדה לאפשרות של הוצאת צו הגנה ובהודעתה השיבה "כן. אני מתכוונת (להוציא צו הגנה ד.פ.) אני לא רוצה שהוא יתקרב יותר לאזור שלנו בכלל". העדה אמרה "זה היה בחקירה" וכן "הוא רצה לחזור והמצב עדיין היה מתוח והיא כבר לא יכלה ... זה מה שהיה" (שם, שורות 17 - 23). העדה אישרה שבית המשפט לענייני משפחה לא הרחיק את הנאשם ואף חייב למסור לו מפתח לבית (שם, שורה 31). מאז האירוע הנאשם לא גר בבית. העדה אישרה שמסרה את הודעתה במשטרה מספר חודשים אחרי האירוע, אחרי הדיון בבית משפט לענייני משפחה, בו חוייבו היא ואמה למסור לנאשם מפתח לבית ולא ניתן צו הגנה או צו הרחקה נגד הנאשם. לדבריה "לא רציתי לפתוח את התלונה אבל ברגע שאמרו שהוא יקבל מפתח ויכול לחזור הביתה אז אני לא רציתי שזה יקרה" (ע' 25 לפרוטוקול שורות 26 - 28). העדה אישרה את דבריה בהודעתה במשטרה שהיא אמרה לחוקר שהחליטה להגיע למסור הודעה על אף שהוזמנה בעבר ולא התייצבה "לפני יומיים היה דיון בבית משפט (לענייני משפחה ד.פ.) על זה שהוא רוצה מפתח לבית ואני הלכתי כמובן לצד אימא שלי ואני לא מוכנה לחיות עם בן אדם כזה בבית שלי" (ע' 26 לפרוטוקול שורות 4 - 6). העדה גם אישרה שלאמה יש חלק בליבוי היצרים והיא מרימה קול ומקללת אך לדברי העדה, אמה לא מאיימת על אביה. אחיה הגדול, שהוא גם שוטר, לא גר בבית מזה 7 שנים.

בחקירה החוזרת עלה שאחרי האירוע היה צו הרחקה של המשטרה נגד הנאשם לתקופה של 14 - 15 ימים. לשאלות לגבי שעת האירוע, השיבה "זה היה בחושך, זה מה שאני זוכרת" (ע' 27 לפרוטוקול שורה 25).

הוגש דו"ח הפעולה (ת/1) של השוטר שהגיע למקום. על פי הדו"ח "הבית היה מסודר ולא היה שום תקיפה פיזית במקום. המודיעה מדווחת כי ההורים שלה רבים ביניהם מוסרת כי כרגע ויכוחים לא הייתה תקיפה אך מפחדת שיתפתח, ברקע נשמעו צעקות, המודיעה מדווחת כי כרגע אין צורך בטיפול רפואי אך מבקשת לזרז ניידת למקום". יצוין ששעת פתיחת האירוע 23:22. המודיעה אמרה שאביה "כל הזמן מתווכח עם אמה והיום היה ביניהם ... ואבא שלה איים על אמה ואמר לה "אני ירצח אותך, יהרוג אותך" בעצבים וזו לא פעם ראשונה שהוא עושה זאת ומסרה שהיא באמת פחדה מהצעקות של אביה והאיומים שלו ולכן התקשרה". הנאשם מסר שהוא "חזר בדיוק מהליכה ואשתו החלה לעשות לו פרצופים וצועקת עליו ... ושהוא לא איים עליה וסה"כ היה ביניהם וויכוח וקללות". מתלוננת 1 מסרה "כי היא היום חזרה מחיפה וברגע שהוא נכנס לבית מהליכה החל לצעוק ולקלל אותה ואיים עליה שירצח אותה וזו לא פעם ראשונה והיא רוצה להגיש נגדו תלונה".

באמרת הנאשם (ת/1) הנאשם אמר שהוא חזר הביתה מהליכה. לדבריו, "כבר תקופה" שע' "עושה לו בעיות פוגעת בי זורקת לי מילים אומרת זה הבית שלי, אמרה לי אני אהרוס את החיים אני כבר תקופה לא עובד ואני איש טוב והיא פוגעת בי כל הזמן, היא מתגרה בי ופוגעת בי ... כל הזמן מתגרה בי, היום באתי מהליכה מזיע היא באה מהים ... והיא אמרה עוד פעם עם הסירחון שלו, לא פעם היא אומרת והיא פוגעת בי ואמרתי לה מה את רוצה ממני, היא קיללה אותי ואני קיללתי אותה ולא חס וחלילה איימתי או הרמתי יד או שברתי חס ושלוש שנים". (ת/1 שורות 4 - 10). הנאשם אישר שע' שוחחה עם אביו לפני חודש בעקבות ויכוח בינו לביתה (שם, שורות 47 - 52).

בבית המשפט בחקירה הראשית הנאשם העיד שחזר מקניות בשעה 23:30 ונכנס להתקלח. ע' הגיעה הביתה ומעבר לדלת האמבטיה התחילה "לזרוק כל מיני מילים" ואמרה "עוד פעם עם הסירחון שלו". הנאשם יצא מהמקלחת והתחילו קללות והיא אמרה לו "אתה חולה סכרת ואתה סתם מיותר פה" (ע' 18 לפרוטוקול שורות 2 - 5). לדברי הנאשם, מזה כשלושה חודשים ע' "תוקפת" (הכוונה לתקיפה מילולית ד.פ.) אותו (שם, שורה 7). הנאשם מודה שקילל אך מכחיש

שאמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום "אני מוכן להישבע על התנ"ך ולהיבדק במכונת אמת שהדברים לא נכונים" (שם, שורה 18).

בחקירה הנגדית חזר הנאשם ואישר שהוא קילל את אשתו אך שוב הכחיש שהוא איים עליה או על בתו. בתשובה לשאלה מדוע בתו, בת 25 (במקומות שונים בפרוטוקול צוין שהיא בת 26 וגם בת 27 ד.פ.), תשקר, השיב שהיו חילוקי דעות עם בתו אשר "היה לה חבר שרצתה להביא אותו הביתה" (ע' 19 לפרוטוקול שורות 20 - 21). לדברי הנאשם "כל מה קרה פה זה במרמה להוציא אותי מהבית" (שם, שורה 21). לדברי הנאשם אמר קללות כמו "זבל, חוצפנית" במהלך ויכוחים אך לא איים על המתלוננת או על בתו. אדרבא. הוא חזר ואמר שע' תקפה אותו בעבר וגם איימה עליו.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר החקירה ושקלטיו, החלטתי לזכות את הנאשם.

אקדים ואומר שלא נגבתה הודעה מהנאשם לגבי האירוע בסעיף 4 לכתב האישום. ועוד, מועד האירוע צוין בכתב האישום רק כ-"בהזדמנות אחרת", דבר שמונע מהנאשם להתגונן כראוי. די באמור, כדי לזכות את הנאשם מעבירת האיומים בסעיף 4 לכתב האישום.

לגבי האמור בסעיף 3 לכתב האישום, ע' כביכול, בעקבות האירוע, פנתה לאביו של הנאשם בשיחת טלפון וביקשה את התערבותו. אי גביית עדות מאביו של הנאשם בנסיבות אלה, מהווה פגם מהותי שיש בו להביא לזיכוי הנאשם מעבירת האיומים בסעיף 3 לכתב האישום. מעבר לנדרש, אציין שעם השינויים המחויבים, השיקולים שהביאו אותי לזכות את הנאשם באירוע של חודש אוגוסט גם יפים לעבירה בסעיף 3 לכתב האישום.

ולגבי האירוע מיום 13.8.15:

ע' בתלונתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, תיארה את הנאשם כאדם מסוכן ואלים. אדרבא, לדבריה, כחודש וחצי לפני האירוע היא לא דיברה עם הנאשם, פן הדבר יגרום לו להתעצבן ולזרוק ולשבור חפצים.

ש' (בתם של ע' והנאשם - ד.פ.) מתארת בהודעתה ובעדותה בבית משפט, מצב בו הנאשם השתולל ואיבד עשתונותו, כשהיא רצה עם אמה לחדר והן נועלות את עצמן כדי להתגונן בפניו.

אולם, מעדותה של ש' עולה שע' היא זאת שהחלה לקלל את הנאשם בעת שהוא שהה במקלחת (ראה לעיל ע' 18 לפרוטוקול שורות 22 - 23). עדותה מתיישבת עם גרסת הנאשם שהוויכוח החל כשע' אמרה "עוד פעם הוא והסירחון שלו" (תש/ 1 שורה 8). חיזוק מסוים לכך שע' היא זאת שהקניטה את הנאשם וגרמה לוויכוח אף יש בדברי ע' שהנאשם "שמע אותי וחשב שאני קיללתי אותו" (ראה לעיל נ/1 שורות 13 - 14). למותר לציין, שהתנהגותה זו של ע', שהקניטה את הנאשם בעת ששהה במקלחת, אינה מתיישבת עם התיאור של אימה ופחד מפני הנאשם.

גם גרסתה של ש' שהיא רצה עם אמה לחדר ונועלת אותו כדי להתגונן מפני הנאשם פן תיפגענה ממנו, אינה מתיישבת

עם הראיות. ע' העידה שהיא שהתה במטבח, להבדיל מהחדר. ש' העידה, שהיא פתחה את דלת החדר ויצאה לשוחח את הנאשם ואינה יכולה לומר אם אמה יצאה מהחדר אם לאו (ראה לעיל ע' 22 לפרוטוקול שורות 8 - 9). אילו סברה ש' שיש לדאוג שאמה תהא בחדר נעול לביטחונה, אין לקבל שהיא פתחה ויצאה מהחדר הנעול מבלי לשים לב לאמה.

ועוד, למרות דברי ע' שהנאשם משתולל וזורק חפצים בבית, בדו"ח פעולה של שוטר מצוין במפורש שהבית היה מסודר.

מהעדויות עולה שע' מעת לעת מאיימת על הנאשם שהיא תזרוק אותו מהבית והנאשם מעת לעת מאיים על ע' וש' שהוא יזרוק אותן מהבית. התרשמתי, שסכסוך זה בין הצדדים הביא להגשת התלונה נגד הנאשם ולא מילים שנאמרו בעידנא דריתחא בעת וויכוח ביום האירוע או לפני כן.

ואפרט:

ש' היא בשנות ה-20 המאוחרות לחייה. כל עוד הנאשם היה בבית, היא ואמה נאלצו לישון באותה מיטה.

הובא לידיעת בית המשפט שהיום הנאשם שאינו גר בבית ומתנהל הליך בבית המשפט לפירוק שותפות.

לאחר שע' הגישה את התלונה, הוסבר לה הליך הוצאת צו הגנה נגד הנאשם. אולם, ע' לא פנתה לקבלת צו הגנה אלא החליפה את מנעולי הדלתות בבית כדי למנוע את כניסתו של הנאשם לביתם. אילו סברה ע' שהנאשם "אדם מסוכן" כדבריה בהודעתה במשטרה, אין להבין את אי פנייתה בבקשה לקבלת צו הגנה. מטרת החלפת המנעולים היא הוצאת הנאשם מהבית.

ש' הוזמנה למשטרה כדי למסור עדות. אולם היא לא התייצבה במשטרה במשך חודשים. אילו סברה ש' שהנאשם מהווה סכנה לה או לאמה, אין להבין את הימנעותה מלמסור עדות במשטרה. הרי היא זאת אשר פנתה למשטרה. רק לאחר שהנאשם הגיש בקשה בבית המשפט לענייני משפחה לקבל מפתח לבית ובית המשפט הורה למסור לו את המפתח או אז התייצבה ש' במשטרה למסור עדות. בנסיבות אלה, עולה שמטרת התלונה לא הייתה להתגונן בפני הנאשם אלא למנוע ממנו לחזור הביתה.

על פי העדויות, בנם של בני הזוג שהוא שוטר שעזב את הבית לפני כ-7 שנים לעולם לא הרגיש שיש צורך לפנות למשטרה למרות שכביכול יש היסטוריה של ויכוחים בין הנאשם לבין מתלוננת 1 כולל השמעת איומים על ידי הנאשם כלפיה. המתלוננות 1 ו-2 לא חשו עד לאוגוסט 2015, למעט תלונה לפני יותר מעשור שנסגרה מ"חוסר אשמה", שיש סכנה או צורך בהתערבות המשטרה למרות שלטענת הנאשם השמיע איומים בעת ויכוחים. אדרבא. כפי שצוין לעיל המתלוננת 1 אף כתבה מכתב כדי לעזור לנאשם לקבל נשק. בבית המשפט מתלוננת 2 התחמקה במתן עדות נגד הנאשם בטענה "שלא נעים לה" להעיד נגד אביה.

ההתרשמות של בית המשפט היא, שהמתלוננות אינן סבורות שהנאשם מהווה להן סכנה כלשהי אלא שתיהן שבעות

מהוויכוחים עמו ושתיהן אינן מעוניינות שהנאשם ימשיך להתגורר בבית.

אמנם מבחן האיומים אינו רק מבחן סובייקטיבי, דהיינו, אם אדם מבחינה סובייקטיבית הרגיש מאויים אלא גם מבחן סובייקטיבי, דהיינו, אם מבחינת אובייקטיבית יש לראות בנאמר כאיום. אמרת אדם "אני ארצח אותך" הוא איום אסור לכל הדעות.

יחד עם זאת, במקרה דנן האיום נאמר בעידנא דריתחא לאחר שמתלוננת 1 הקניטה והעליבה את הנאשם.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ב אייר תשע"ז, 08 מאי 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד ניר בינשטוק וב"כ הנאשם עו"ד שמואל אלבראנס.